

[Mølgaard.]

Vi ser gerne, at der bliver yderligere socialt forsvarlige besparelser gennemført, men det er naturligvis noget, der må drøftes nærmere, hvis der altså er interesse derfor.

Men ligesom vi plejer at hævde, at konsekvenserne, de økonomiske og de administrative, af nye udgiftkrævende love altid må være oplyst, og at tinget må være forpligtet til at anvise dækning for udgifterne samtidig med vedtagelse af sådanne udgiftslove, på samme måde må vi naturligvis have balance og sammenhæng i tingene, når forslaget går ud på ud fra en eller anden politisk begrundelse at ophæve en afgiftslov. Den kan ikke vedtages løsrevet fra den almindelige økonomiske sammenhæng.

Retsforbundet vil altså gerne medvirke til lovforslagets gennemførelse, hvis de forudsætninger, jeg har redegjort for, bliver opfyldt under det videre arbejde med forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ghistrup) (FP):

Overraskende nok synes finansministeren i disse uger at gennemgå en udviklings- og modningsproces, og i den udvikling er han nu i dag nået til forundringens stadium. Han forundredes i eftermiddags over en hel del ting, og han forundredes nu i aften over at møde et lovforslag som det, han her stilles over for.

Hvis han havde undt sig den samme littede glæde i dag, som jeg har gjort, nemlig at læse fremskridtspartiets indlæg fra hin maj, mellem den 8. maj og den 15. maj, igennem, havde han ikke forundret sig, for så ville han se, at det forslag, han møder her, ganske logisk knytter sig til de indlæg, der blev leveret fra vor side i ugen fra 8. til 15. maj. Vi fremhævede hele tiden, at der var tale om nogle tidsløse, der var tale om nogle dårlige forslag, nogle traditionelle forslag, som ikke ville gavne noget, som ville være med til at reducere bl. a. beskæftigelsen, som ikke ville hjælpe valutabeholdningen, hvorfor vi var meget betænkelige ved dem. Men når vi den 15. maj udtalte os i resultatet anderledes, end vi havde gjort den 8. maj, den 10. maj og den 14. maj, beroede det på, som man kan læse ganske tydeligt i Folketingstidende, bl. a. spalte 6710, at vi havde fået dette løfte om, at

der nu skulle gennemføres 10 mia kr. skattelettelse for 1975. Derfor er der så ganske aldeles logisk konsekvens i, at når der ikke blev gennemført 10 mia kr. skattelettelse, så er vi simpelt hen gået hen og stemt for disse efter vor mening dårlige forslag — de var dårlige i maj, og de er dårlige i november — ud fra en urigtig forudsætning.

Nu forsøgte finansministeren og hans partis ordfører i den forbindelse af undskyldte sig med, at man havde arbejdet og arbejdet for at få de 10 mia kr. skattelettelse. Det er simpelt hen ikke rigtigt. For det første brugte man uger og måneder til at forhandle med nogle, om hvem man måtte vide, at de ikke var særlig positivt indstillet over for en skattelettelse. Hvis man havde forhandlet med storebededagsforligets partnere og eventuelt inddraget arbejdsmarkedets parter samtidig, havde der ikke været nogen som helst tvivl om, at vi også havde fået de 10 mia kr. skattelettelse hjem.

Men dernæst, da man så endelig efter at have forhandlet så klart — og jeg tør næsten sige, det ville være mærkeligt, hvis dette ikke var bevidst uhensigtsmæssigt — stod over for vandskellet, skulle man så gå til folketinget med de 86 mandater bag sig, som stod bag storebededagsforliget, og se, om man kunne sprænge sig gennem folketinget med det, man vitterlig havde lovet, 10 mia kr. skattelettelse, eller skulle man gå på et langt højere skatteudskrivningsgrundlag med 84 mandater bag sig og se, hvad der så skete? Regeringen valgte ikke, som den oprindelig havde lovet, at sætte sin eksistens ind på de 10 mia kr. skattelettelse, men valgte simpelt hen at svigte det løfte, i henhold til hvilket man havde fået denne afgift gennemført. Man valgte at gå til folketinget med den store skatteudskrivning med 84 mandater bag sig, og det var selvfølgelig noget, der måtte udløse den situation, vi kommer frem til i dag. Der var ingen undskyldning for, at regeringen handlede, som den gjorde i ugen op til den 20. september.

Når jeg har sagt så meget, vil jeg da gerne tilføje, at jeg er helt enig med finansministeren og med hr. Mølgaard i, at der selvfølgelig må skaffes finansiel dækning. Men det her er jo kun et lille problem i den meget, meget store helhed, som vor finansplan, vore statsfinanser, efterhånden er kommet ud i, så det er i og for sig svært at